O podwajaniu i wyrzucaniu Spółgłosek.

§. 23.

1. Podwajają się w języku Greckim tylko *Semivocales* *λ, μ, ν, ρ, σ* i niema *τ*, np. *ἄλλος, μᾶλλον, κόμμα, λῆμμα, κάνναβις, ἔῤῥω, τάσσω, λεύσσω, ἥσσων; τάττω, ἥττων.* — W niektórych wyrazach podwajają się też *π* i *κ*, np. *ἵππος*, koń, *κόκκος*, jądrko.

2. *P* podwaja się także po *Augmencie*, np. *ἔῤῥεον*, tudzież w wyrazach złożonych, kiedy przed *ρ* poprzedza krótka samogłoska np. *ἄῤῥηκτος, βαθύῤῥοος*; przeciwnie *εὔ-ρωστος.*

Uwaga 1. Homer i niekiedy także poeci att. nie podwajają spółgłoski, kiedy miara wiersza tego wymaga, np. *ἐράπτομεν* (od *ῥάπτω*), *ἀμφιρύτη* (od *ῥεῖν*). Rzadko nie podwajają w *Ὀδυσεύς*, zam. *Ὀδυσσεύς*; *φάρυγος* zam. *φάρυγγος.*

Uwaga 2. Przeciwnie znów i Homer i inni poeci podwajają często, według potrzeby wiersza, po krótkich samogłoskach następujące spółgłoski:

a) *Semivocales* *λ, μ, ν, ρ, σ* po Augmencie, np. *ἔλλαβον, ἔμμαθυν, ἔννεον* (od *νέω*, płynę), *ἔῤῥεον, ἔσσευα*, zam. *ἔλαβον* itd.;

b) te same *Semivocales* we wyrazach złożonych, np. *νεόλλουτος* (z *νέος* i *λούω*), *ἄμμορος, φιλομμειδής, ἀννέφελος, ἐύσσελμος*;

c) *σ* w zakończeniu *Dat.* na *σι*, tudzież w *Fut.* i *Aor.*, np. *νέκυσσι, δώμασσι*; *κάλεσσα, ὀμόσσαι, φράσσομαι*;

d) *σ* w środku niektórych wyrazów, np. *ὅσσον, τόσσον, ὀπίσσω, πρόσσω, ἔσσομαι*; *μέσσος, νεμέσσα, νεμεσσηθείς, θωσσανόεις*;

e) ze spółgłosek niemych podwaja Homer *π* w Zaimkach pytających, które się od *ὀπ* zaczynają, np. *ὅππως* itd.; — *κ* w *πελεκκάω*; — *τ* w *ὅττι, quodcunque.*

Rozdział Trzeci.

O Zgłoskach.

O kończeniu i oddzielaniu Zgłosek.

§. 24.

1. Ostatnia zgłoska w każdym wyrazie Greckim kończy się tylko albo na samogłoskę, albo też na jednę z tych trzech półsamogłosek: *ν, ρ, ς* (także na *ξ* i *ψ*, które w sobie mieszczą końcowe *ς*) np. *σῶμα, μήν, ῥήτωρ, παῖς, χάρις, νύξ, γύψ* itd.

Uwaga. Wyjątek stanowi Przyimek *ἐκ* i Negacya *οὐκ* w ciągu mowy; bo na końcu zdania mówiono zawsze *ἐξ* i *οὔ*.

2. Podobnież i w środku wyrazów kończą się zgłoski ile możności na samogłoski albo na półsamogłoski. Jeśli więc wyraz ma się rozłożyć na pojedyńcze zgłoski, oddzielają się te zgłoski tak, że poprzednia kończy się na samogłoskę, a do następnéj przenoszą się spółgłoski, np. *ἐ-βδο-μος, ὄ-γδο-ος, τύ-πτω, λέ-λε-γμαι, Κά-δμος, τύ-φθεὶς, ἐ-σθλός, αἰ-σχρός.*